

ZADNJA IZMENA

Lorette Nobécourt

Pogovor

(odlomek iz romana)

Zdaj bi lahko spila viski, ali pa je morda še prezgodaj, saj mi po viskiju telo začne delati brez vsakega reda, saj sem za zdaj še preveč pri sebi, da bi lahko prenesla viski, preveč pri sebi za ta svet. O čem bi se radi pogovarjali? O fantu, da, ampak saj imava čas, kajne? Rada imam ta bar, ne samo zaradi njegovega imena, rada imam to ozko ulico, staro

točilno mizo in lastnikovo hčer. Treba je rojevati otroke, Anna, čeprav vem, kakšno razdejanje je v materah. Kadar grem v park, mislim na vse ženske, ki so si neke noči pustile napraviti otroka, razširjenih stegen so pustile prodreti vase. Mislim na vse trebuhe, ki so bili oplojeni, na ženske, ki so postale matere. Takrat v grlu začutim neznansko slabost, vso me preplavi ob prividu vseh teh ležečih teles, ki so drugo za drugim izbruhala svoje dragoceno potomstvo in v njem našla več kot samo identiteto, zaničevanja vredno moč. Vam se vidi, da nimate otrok. Lahko se tudi motim. Spomnim se ene take, z belim medvedkom v rokah in bogate. Pa tudi neumne, to se je dalo razbrati iz njenega bedastega pogleda, bedastega, da, rada imam to besedo, spravlja me v smeh, imela je bedast pogled in očala, zatakajena v togo, dolgočasno frizuro. Še vedno jo vidim, z brado, pogreznjeno v tisti puranji vrat, kako čepi pred svojim sinom in mu z visokim, grotesknim glasom zapoveduje: "V vodi se ne sme igrati, prepovedano je, poglej, plašč imaš čisto moker, teslo!" Otrok pa je zagrešil samo to, da je previdno pomočil stopalo v edino lužo, ki je po dežju ostala v parku. Ah, udarci po riti, potlačena surovost, ki pred tujimi pogledi zbujajo sram, in tolste črнке, rejene in lenobne popoldanske dojilje, ki zbijajo šale v svojih dialektih. Te so mi gotovo še najmanj zoprne. Predstavljajte si, po končanem pouku je v parkih nekakšen ženski čas, brez moških – sicer pa mi je žal, da niste moški, ne, neumnosti govorim, pravzaprav mi je vseeno – da, kot sem rekla, ženski čas, do šestih zvečer, ko je treba domov, skopat otroke, ženski čas, ki je ogaben, ker je čas mater: zarotnic v svojih zločinih, za katere so vse odgovorne, mater, polnih medsebojnega sovraštva, ki je včasih skorajda otipljivo. Parki z vsemi temi mamami, ki večinoma niso več ženske, ampak oblastni trebuhu. Razumete, kaj hočem reči? To mi zbujajo neznosen stud. Svoji hčerki pustim – ne, nisem vam povedala, da imam otroka ... bistvena stvar? Se vam zdi to bistvena stvar? Da, prav gotovo, kasneje se bom vrnila k temu – svoji hčerki pustim, da se bosa igra po lužah v parku, in mame si potiho izmenjujejo zlobne pripombe. Ima me, da bi jih pobila, razumete, pobila. Tudi jaz nosim to v sebi, to surovost mater. Spomnim se nekega popoldneva, ko punčke nisem mogla pomiriti, izmučena sem jo malone vrgla na posteljo in jo preoblekla s prikrito, zadušeno, zadržano, a v vsaki kretnji prisotno živčnostjo. Spomnim se, da sem tistega dne občutila nekakšen gnus nad samo seboj. Boste videli,

ko jih boste sami imeli. Louis je odšel ven nekaj spit in se ni nikoli vrnil, niti da bi vzel svoje stvari. Morda je odšel na dan, ko je videl to, norost mater, in je ni mogel prenesti. Mislim, da lahko razumem, razumem, da to koga tako močno potegne vase, da se mora odmakniti, med to in sebe postaviti zaslon, kar koli. Ko sem dojela, da se ne bo več vrnil, je bilo, kot bi se zrušila betonska stavba. In jaz sem ostala spodaj. Kaj gledate? Ah, to... "seraf, subverzija, irigacija, rukati, lemuri, živina, invaginirati se, drekokrbec, ledja, revolta, nespamet, fotocelica, salamander", da, to je seznam besed, za katere sem hotela *natančno* vedeti, kaj pomenijo, se vam zdi zanimivo? Ko sva že pri tem, prebrala sem članek, ki ste mi ga prinesli...

[*Sodnik*: Kako je v zaporu? *Obtoženi*, pristavi, da je v *Fleuryju* že deset mesecev in tri dni: Štirindvajset ur na dan ležim na tleh. Gledam televizijo. "Zavrtite kolo", ste kdaj gledali? *Sodnik*: Ne, nimam časa za takšne oddaje. *Obtoženec*: Jaz pa izgubljam svoj čas, svojo hišo, pohištvo, ženo, življenje.

Georges govori brez strahu, a vseeno razburjeno. Pripoveduje o očetu, železničarju, materi, sobarici in o dve leti starejšem bratu Patricku. Govori o otroštvu po zapuščenih koncih mesta, ko se je igral med polji, o ločitvi staršev, pri dvanajstih letih se je moral naučiti živeti z očetom, še bolj pa z dedom. Ja, pravi, moj oče je rabil ženske. Potem pa o mami, mami, ki je ni videl od dvanajstega do tridesetega leta. Ne da bi nehal govoriti, skloni glavo. Pri dvajsetih je odpotoval v Nico, da bi jo videl, da bi jo poiskal. Ko je prišel do njenega stanovanja, je od strahu pobegnil. Odtlej je imel Georges en sam cilj: da bi mu uspelo to, kar je spodletelo njegovim staršem – ustvariti trdno družino. Srečal je Louiso, kasneje je postala njegova žena. Kupil je hišo, trdo delal, ji naredil dva otroka, vse do dne, ko se je v njem utrdilo prepričanje, da ga vara.]

... Do sem sem prebrala, ko ste prišli. Ko ste vstopili z ulice (ulica z vsemi temi drobnimi insekti, ki se jim mudi), sem dvignila pogled, ker sem začutila, da ste to gotovo vi, in ne da bi premaknila glavo, ki sem jo še vedno naslanjala na dlan, sem na rokavu odkrila tale madež čokolade. Poglejte, drgnila sem in zdaj je še bolj umazano. Vrniva se torej k članku. Bi radi, da ga končam, ali naj vam pripovedujem o čem drugem? Kakšno neki je bilo vaše življenje? Ljubi Jezus, danes sem jaz na vrsti, govorim

lahko v neskončnost. Ah, moram vam povedati, ali pa raje ne, govorila sem o materinstvu, da, razmišljala sem o tem, kako pošastno je družinsko tiranstvo. Vsi smo bolni od tega, hočem reči, fizično bolni. Sama pravim: konec s tako družbo! Pa seveda ne bo nikogar, ki bi me za to spravil v zapor. Ker besede nič več ne pomenijo. življenje ljudi ... Tudi jaz sem dolgo verjela v svojo zmago, no, pa sem se zmotila. V življenju sem se velikokrat zmotila in zagrešila nekaj neznatnih prevar. Vi verjetno tudi, a prav to daje pomen tistemu, kar danes smo. Poleg tega pa tudi ne zaupam ljudem, ki niso nikoli varali; to pomeni, da bodo to zdaj zdaj storili, samo da bi zamazali tisto čisto dušo, ki jih teži. Ko sem bila mlajša, so me neznosno trpinčili s katoliško moralno, zdaj, ko je to že mimo, me trpinči ta svet. *Will it never end?* Vi se tega seveda ne spomnite, *will it never end?* In kaj lahko storiš? Igraš. Da, igram, a v moji igri nihče ne stoji pri strani. Zelo resna igra je, če hočeš resničnost uskladiti s predstavo, ki jo imaš o življenju. Lahko si zapišete, da ne bi pozabili, da sem vsak teden dobivala injekcije, da so me napadla najrazličnejša nenavadna obolenja, moderne bolezni, to pa mi je, priznam, zbudilo nekakšno voljo, da vztrajam, in mi dalo pravico, da govorim o tem, kar vem. Preživela sem številne zime, v katerih so bili prevara, razdejanje in pokvarjenost nekaj popolnoma običajnega. Slišala sem najbolj nemogoče, najbolj nore zgodbe. Nekaj sem jih doživela in jih bom raje zadržala zase. Mojega življenja nihče natančno ne pozna, nikoli ga ne bo nihče poznal, ne vi ne kdo drug, ali pa vi morda nekoliko bolje kot kdo drug. Nihče ne ve, kaj sem videla, ko so se moje oči odprle za ta svet. Videla sem, pa vendar mislim, da se nisem prav posebej trudila biti pozorna. Vsakdo lahko vidi, kar hoče videti. Je pa težko, da. In poleg tega sem šla v tem malo dlje kakor večina. Prodrla sem skozi meso, na drugo stran kože, razumete, do jedra bitja. (Videla sem reko živega mesa v deželi poklane živine.) Nič se ne vznemirjajte. Mislim, da je treba ubijati, če se hočeš približati skrivnosti; ali pa se ubiti. Ne, nič se ne da naučiti. Zdaj bi rabila viski. *Nobeno življenje ni bilo dovolj široko, da bi lahko zaobjelo moje*, to je rekel neki pisatelj. Zdi se mi, da je imel zelo prav. A kdo za vruga je to bil? Nekatera dejanja sem storila, da bi ubila žensko v sebi. A nikoli se ne bom nehala na novo rojevati. Tole vam bom tako ali tako morala povedati. Pa dajmo! Predstavljajte si, bilo je pozimi. Kot vsi drugi sem hodila po sivem pločniku, bilo je toplo za zimski čas.

Hodila sem, nisem tekla, bila sem prezgodnja. Jasno, vedno sem prezgodnja. Kaj bom ubila tam notri, kaj sem nameravala ubiti?

Morda sem si te stvari želela, morda sem jo pogrešala, ta neizrekljivi dokaz, kaj naj bi pomenilo biti ženska. Hotela sem biti nekdo. Povem vam, človek si lahko izbere napačno življenje, kadar hoče biti nekdo. Hodila sem. Spodaj pa ples mojega drobovja, ki ga je bilo treba izprazniti.

Soba je bila gola in svetla. Na zidu nasproti postelje reprodukcija Don Kihota in Sanča Panse. Picassovega. Spomnim se, da mi je to dobro delo. Legla sem. Majico sem obdržala na sebi. Čakala sem. Bilo me je strah. Vstopil je moški. Podal mi je kozarec in piluli. Popila sem. Pogoltnila sem. Odšel je, ne da bi se poslovil. Vedela sem, da se ne bo vrnil. Čakala sem.

.....

Nekaj teče, vstala sem, morala sem dvigniti svoje truplo, bilo je težko. Napravila sem nekaj korakov, sedla sem na stranišče, ki je bilo v kotu sobe. Ob njem je bil samo umivalnik, ogledalo. Mislila sem na tisto industrijsko reč, ki sem jo skrbno pogoltnila in ki je zdaj rila po mojem trebuhu. In med stegni mi je počasi tekla kri. Potem sem se vrnila v posteljo. Poslušala sem zvoke okoli sebe. V 509 se je spustila zavesa. Neka ženska je vpila. 509 je bila skupinska soba in v njej se je spustila zavesa. Neka določena ženska prav v tem trenutku ni hotela, da bi jo videli.

Flask, flask, flask, nekdo je šel tiho po hodniku. Hotela sem prižgati televizijo, da bi pozabila nase. Daljinec ni delal. Je bilo že končano, je bilo to to: rdeča kri v hladnem stranišču? Poklicala sem sestro, hotela sem gledati televizijo ... Flask, flask, flask ... Rekla je: "Pomirite se, pridem nazaj." Don Kihot, Sančo Pansa, Picasso, povsod belina, v moji glavi, v mojem telesu, moja kri je bila bela. Oh, Anna, kako turoben spomin! Slišala sem še, da se je v 506 zamašil umivalnik. Nato pa se vse zamaje. Utrujenost me potegne vase, v moji glavi skladovnica rib, opotekam se, preveč ljudi, Picasso, don Kihot, Sančo, od neke druge vročice se v notranjosti nekaj preobrne, vroče je, kakšna samota, rakovica mi je ukleščila križ, prepoznavna bolečina, menstrualna, krah, krah, rakovica se približuje, sama sem, sredo je, dan, ko otroci nimajo šole, ura je ena, vsi so pri kosilu, zunaj, koliko milijonov jih je zunaj, polnih upanja, tega strupa, še eno cigareto, kozarec

portovca pred smrtjo, da proslavimo to še neznano izkušnjo! Sedé drug poleg drugega goltajo, čas teče, vejo, že dolgo so pretrgane vse niti, vstanem in grem proti niši v kotu, neko življenje bo zdaj zdaj ušlo od tod, zdaj že čutim, oh, trebuh, trebuh, ničemur ni podobno, ničemur, kar mi je znano, sedla bom, moja dlan drsi po hladnem zidu, stiskam vsakega od živcev, namotanih v mojem tilniku, plof, življenje mi uhaja izmed stegen, plof, mehko je, toplo, življenje na začetku svojega *snovanja*, možnost veselja, plof in flop, flop kot precejšen kos dreka, ki bi zviška padel v ledeno mrzlo vodo. Uh, uh, kupček molekul zdrsne iz mojega spolovila v straniščno školjko, plof in flop, življenje in drek, plof in flop sedita v čolnu, plof pade v vodo, zasliši se krik, kakor vzdih, ki mi je ušel, kakor ah, rojevajoči se ah, rezek stok izmed mojih priprtih ustnic, presenečenje. Konec je, začenja se, do, re, mi, plof, flop, ah, rahel vzdih. Mučen molk. Do, re, mi, ritem v mojem odrevenelem okostju je zmeden, bobnenje rib od prej je izginilo in razlega se tista prav posebna glasba, ki prihaja izza ušes. Umira veselje, mehko teče med mojimi stegni, se prepušča hladu niča, moje ljubljeno veselje, nošeno, nato obsojeno. In nenadoma hočem videti grozoto umirajočega veselja. Ne vem več, koliko časa že takole gledam, kot okostnjak vkopana pred tem polmesečem, belo oblo na dnu školjke, oblite s krvjo, a vmes je belo, prisežem, da je bilo vmes belo. Treba je potegniti vodo, jaz moram potegniti vodo, potegniti ta ročaj iz nerjaveče kovine – je res iz nerjaveče kovine? – preprosti ročaj, ki se dviga nad porcelanastim gričem, navajena sem te kretnje, dvigniti je treba ročaj iz nerjaveče kovine – je res iz nerjaveče kovine? – ga potegniti proti nebu, da pridre voda, postrga vso umazanijo, ki je tu notri, hop, urna kretnja, hop, gib, ki ga napravimo brez razmišljanja, plof, flop, ah, hop, odrevenela stojim pred tem ročajem iz nerjaveče kovine, ne gledam nanj, gledam belo oblo na dnu, ta čudni sprimek belega in rdečega, in mučno je, Anna, mučno, ker se moja dlan ne zgane, ker ne čuti več hladu zidnih ploščic, in vendar se zdi, da je vse na svojem mestu, nekaj je v školjki, spodnje hlače sem potegnila gor, čas je, da potegnem vodo, da odidem od tod, a ročaj iz nerjaveče kovine, ročaj iz nerjaveče kovine se ne zgane. Atom življenja na dnu, v hladu klinične beline, atome si nabiram v koralde, zataknem se pri tej besedi, osupla, in moje prsi začnejo zares jokati, ne razumem več, treba bi se bilo smejati, vse se razkraja, moja stopala na ploščicah in moj prazni trebuh, vse moje

slabotno spolovilo, in moje grlo se polni, odpravim se, uh, plof, flop, ah in hop, ampak hop ne sodi zraven, ni nujen, kličem, hrup v mojih prsih, boben, ki se vedno bolj napihuje, ki se dviguje proti grlu, moram se pokončati, moram pokončati meso, dokončati umor veselja, a tega ročaja iz nerjaveče kovine še vedno ni mogoče zgrabiti, zdi se mi, da je vroče, naj prinesejo šampanjca, da končamo s tem! Afriška vročina, ekvator točno opoldne, tropske vročice, začnem drgetati, ploščice so hladne, a vseeno je vroče, tu sem, tu ostanem, treba je končati, treba je potegniti vodo, za čim? Moje oči so suhe, grlo polno kaj-vem-česa slanega, pod krvjo razločim belo oblo, kaj je to? Morala bi zbrati pogum in vzeti to oblo med dlani, jo pogoltniti, jo vrniti mojemu telesu, da jo na spokojen način, po najlažji poti pošlje nazaj v odtok. Naenkrat se ustrašim same sebe in moj strah potegne vodo z enim zamahom, ki odplavi oblo deviškega življenja, oblo življenja, v katero še ni prodrla človeškost, ki ji človeškost še ni napravila sile. Hop, orjaški katarakt, razpenjena Niagara, hrup slapu, poplavlajoča reka, tišina se izgubi v tej masi vode, ki pogoltne veselje, obljubo neke druge možnosti. In sklepno riganje, školjkino zadoščenje. Nisem si želela prestreči svojega pogleda, nisem hotela videti svojega obraza v ogledalu. Vrnila sem se v posteljo in v grlu se je razpočil ponorel izliv zadržanega hlipanja, reka niča, ki se ne zaveda, po čem teče. Smrt mi je zdrsnila med stegni zavesti. Ležala sem s slabotnim trebuhom. Nič se ne da razrešiti.

Zdi se mi, da je bilo februarja, tako dolgo je že tega. Zanosila sem tiste noči, ko sem se skoraj pustila zadušiti. Kakšen nered je v mojih spominih, Anna.

Ko sem šla s klinike, je bila noč, videla sem, kako se spolovilo ulice v rjavem mestu odpira, zapira, kliče. Rabila sem meso, rdeče meso, kri, življenje. Da, rabila sem življenje, morala sem se vrniti vanj, da bi me znova napolnila želja po načrtih, po prihodnosti, po jutrišnjem dnevu. Pravkar sem ubila tisto, kar naj bi nas ohranjalo še onkraj smrti.

Občutila sem neusahljivo potrebo po spancu in v glavi mi je zvonilo kot na velikonočno nedeljo.

Anna, si lahko mislite, da sem mesec dni samo spala? Cele noči sem sanjala z očmi, prikovanimi na pokrajine odtočnih kanalov. In zvezde so samo osvetljevale te noči razgaljenih živcev. Oko smrti je v temi izstopilo iz svoje mesene očesne jamice.

Iz dni po tem se spomnim groze, da bi v tem zaprtem, žalujočem telesu spet tekla kri. Preživela sem to, kot vidite, to mrtvo, vase zaprto telo (molčeče ustnice, odtlej žalostne prsi), strah, da bi še izgubljala, da bi med svojimi stegni izgubila še *eno*, da bi znova doživela natanko tisti občutek, tisto vznemirjajoče drsenje, strah, da bi si morala zamisliti tisti kos življenja, tisto možnost sreče sredi zadnjih ostankov večerij, piščančjih beder in rženega kruha, vse skupaj v istem drobovju mesta, v žilah naselij, ki se vijejo pod spokojnim betonom, crknjeni teliček sredi te pokrajine niča, vidite, ob tem se mi je zapiralo telo. Bila sem mlakuža brezkoristne kože, umrlo veselje. Usta užitka so obmolknila, nobenega zvoka, ničesar, tišina, naenkrat obnemela, utišana beseda, nič. Moja žalost, beli kit, ki je nasedel sredi noči, svetlikajoč se in turoben. Opazovala sem svet, ulico, ljudi, njihovo naveličanost, raztreščeno po zamazanih oknih metroja, trdo stisnjene ustnice, zabuhla lica, potočke sline, ki se razlivajo po kotičkih spanca. Prezgodaj so pokonci, pa se niso še niti rodili, glava se jim počasi nagiba, se mahoma vzravna in znova pade, v nekakšnem nihanju med življenjem in smrtjo. Njih, ki so se že zdavnaj vdali, ki so bili nekoč tako objestni, da so si izbrali življenje, ki naj bi bilo podobno njim samim, njihovim sanjam, njih, ki so se umaknili, ki niso imeli dovolj moči, hočem reči vse, ki so se nazadnje sprijaznili s smrtjo, ki se samo še zelo zabrisano spominjajo tiste neuresničene izbire, tistega časa, ko so še hrepeneli po nekem življenju. Ni mogoče, da se ne bi spominjali. Vedno pa bo najhujša njihova zlobnost, saj vedo, da bi lahko bilo drugače, če se ne bi prepustili svoji šibkosti. Postarala sem se, Anna, vem, da je zato, da *si*, treba plačati tistim, ki *niso* več.

A naj nadaljujem to epopejo, svojo odisejo nepomembne ženske, naj vam povem, kako sem po tej smrti iskala užitek. Hotela sem spet najti svoje radujoče se telo. Vedela sem, da se bo slast nekega dne vrnila, a moja ledja so bila še vedno razdražena, črna, speča v sebi, obupana, pijanska. Spominjala sem se svojega nekoč polnega spolovila – on ga je napolnjeval – vsega polnega, davno pred to osamelo praznino, to nepojmljivo praznino, ki se je naselila povsod.

Upala sem, po človeško.

Torej da, začela sem iskati užitek. Moje telo se je zvijalo v neopaznih gibih, morala sem na novo najti svojo kožo, se dotakniti reber pod mesom,

levega spodaj, ki je pomaknjeno naprej. Ampak dosti je, rada bi spila malo viskija. Da, Anna, seveda sem spet našla radost, tisto, v kateri spolovilo postane smejoče se ugodje. A na mesec dni se je vračala kri, od katere sem ledenela, se pogrezala v smrt človeškega mladiča, ki je spal v odtočnih kanalih. S krvjo je iz mene odtekalo upanje, oceani, in pošastne more so me zbujale vso potno, blazno od bolečin, budno v mojih mrtvaških nočeh. Pripirala sem pogled, opazovala svoj goli tebu, ki je plahnel od svojih usmrčenih sanj. Odtlej sem poznala radost žensk, ki moških ne zajame, radost samozadostnega telesa. Opazovala sem moške, videla sem to žalost – njihovo žalost – v katero ne bom mogla nikoli prodreti, ki je ne bom mogla nikoli razbrati niti utešiti, to samoto, ki pripada samo njim – njegovo samoto – ki jo le bežno poznam, ki ni podobna ničemur v mojem svetu, to globino, ki je v njih – ki je bila v njem – to lahkoto moških, ki jih nobena popkovina ne veže na nobeno telo in ki imajo zaradi te možnosti neomejenega premikanja vrtoglavo in morda strašljivo svobodo. To sem videla pri njih – pri njem – in zato, *tudi zato* sem jih začela ljubiti. Spet sem postala njihova ženska. A ne njegova. Žal. Drgnila sem se ob drevesa v vrtovih, ob breze (vedel je za to), kadar so se jim debela po dežju lesketala (kako rada sem imela to). Ni me težko pripeljati do užitka.

Nehala sem ga pogrešati. Sanj pa ne. Njegovo telo se je nekega dne odtrgalo od mene, odplula sem, ledena gora sredi hladnih noči, ki pa hladu ni več zaznavala. Tolikokrat sem hotela umreti, potem pa sem vzdržala. Zaradi tistega neverjetnega ohranitvenega nagona, ki je moja edina moč. Odtlej sem vedela, da človek po vsem, po čemer koli živi naprej ...

(Zbogom, kralj moj, edini moj, otroštvo moje, zbogom nedolžna sreča, vrniti se je treba k življenju brez upanja. Splavila sem obstoj in nič drugega.)

... Kakšna vrzel v moji pripovedi. Viski, da, hvala, podoba mojega telesa, obešenega na mesarski kavelj, zaboden v spolovilo, kakega dne me je lahko pomirila edino ta podoba, podoba mene same, s spolovilom, nabodenim na kavelj, je kake noči prav s svojo surovostjo pomirila še bolj bolečo grobost mojega duha. Se vam nikoli ne dogajajo takšne stvari? Trenutki, ko ne morete več prenesti, da bi se dotaknili svojega telesa, tudi

če bi ga samo oplazili? Ker je tako, kot če bi bilo kaj tujega in obenem skrb zbujajočega. Vam vaše telo nikoli ne zbujja skrbi? Meni jih.

Prevedla in spremno opombo napisala **Suzana Koncut**

Lorette Nobécourt se je rodila leta 1968 v Parizu. Leta 1994 je objavila svoj prvi roman *Srbečica* (*La démangeaison*, Éditions Sortilège), po katerem so jo nekateri kritiki že začeli uvrščati v skupino mladih francoskih avtorjev, ki naj bi – brez kake enotne usmeritve – razvijali novo romaneskno pisavo. Med te avtorje naj bi sodila tudi Marie Darieussecq, avtorica razvpitih *Svinjarij*, poleg nje pa še Michel Houellebeck, Mehdi Belhaj Kacem, Marie Ndiaye; njihova prepoznavna značilnost naj bi bila silovitost, včasih groba surovost pisave. Roman *La conversation*, iz katerega je pričujoči odlomek, je izšel pri založbi Grasset in zapisuje dolg, od viskija razgret monolog ženske, ki v baru vso noč pripoveduje epizode svojega življenja. Le postopno je mogoče nejasno razbrati, da je ta pripoved namenjena odvetnici, ki bo pripovedovalo branila na procesu zaradi (zdi se) poskusa umora, storjenega v želji doseči skrajno občutenje telesa. V monologu se mešajo sanje, odlomki iz banalnih pogovorov drugih gostov v baru, prizori surovega nasilja (posilstva, samomora), pa tudi prizori preproste sreče, ugodja ob bližini otroka, ki ustavljajo turobni tok mračnih dogodkov. Močno je poudarjena pisateljčina pozornost do telesa, do njegovih občutenj in stanj, to pa je označevalo že njen prvi roman (napisan na osnovi njene lastne izkušnje dolgotrajne kožne bolezni). Takšna osredotočenost na telo je značilna tudi za nekatere druge avtorje iz omenjene, ohlapno zarisane skupine (poudariti jo poskušajo predvsem literarne kritike v reviji *Inroceptibles*, ki je skupaj z založbo Grasset tudi izdala zbirko desetih novel z naslovom *Dix* nekaterih izmed teh avtorjev), vendar je to največkrat videti zgolj kot samozadostna obsesija; pisava Lorette Nobécourt pa je močno navezana na realnost, ki jo problematizira, in vključuje jasno kritiko družbe in človekovega položaja v njej.